

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

«Ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ»

«Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΑΥΤΟΥ»

—Δανιήλ. ΙΑ΄.—

Ὁ Ἐσχατος καιρός — Ἡ ἔναρξις αὐτοῦ, εἰς τὸ 1799 Μ. Χ. Ἡ λήξις αὐτοῦ τὸ 1914 Μ. Χ. — Ὅποια τις ἐτοιμασία μέλλει νὰ ἐπιτελεσθῆ, καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς. — Ἡ ἔστωρία τοῦ κόσμου προφητικῶς δκιαγραφουμένη ἐν τῷ κροδῶπῳ τῶν πρώτων αὐτοῦ Χυριάρχων — Ἀπὸ τοῦ 405 Π. Χ. μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας τῆς ἐτοιμασίας. — Ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ ὠριθυμένως ἀναγραφουμένη, πλὴν ἄνευ ὀνομάτων καὶ χρονολογιῶν.

Ὁ «ΕΣΧΑΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ», περίοδος ἐξ ἑκατὸ καὶ δεκαπέντε (115) ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1799 μ.χ. μέχρι τοῦ 1914 μ.χ., σημειοῦται εἰδικῶς πως ἐν ταῖς Γραφαῖς. «Ἡ ἡμέρα τῆς ἐτοιμασίας Αὐτοῦ», εἶναι ἑτέρα τις ὀνομασία ἀποδιδομένη εἰς τὴν αὐτὴν ἰδίαν χρονικὴν περίοδον, διὰ τὸν λόγον ὅτι, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, γενικὴ τις αὐξήσις τῆς γνώσεως, καταλήγουσα εἰς ἀνακαλύψεις, ἐφευρέσεις κλπ. προλειάνει τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἐπέλευσιν τῆς χιλιετηρίδος τῶν εὐλογιῶν προετοιμάζουσα τὰς μηχανικὰς ἐπινοήσεις αἵτινες θέλουσιν ἐξοικονομεῖ κόπον, καὶ ἐφοδιάσει τὸν κόσμον ἐν γένει μὲ χρόνον καὶ εὐκολίας, αἵτινες, ὑπὸ τὴν τοῦ Χριστοῦ βασιλείαν τῆς δικαιοσύνης, θέλουσιν εἶσθαι εὐλόγια καὶ μακαριότης διὰ πάντας, καὶ συντελέσει ὅπως ἡ γῆ πληρωθῆ διὰ τῆς γνώσεως τοῦ Κυρίου. Ὑπὸ ἑτέραν δ' ἐπίσης ἔποψιν εἶναι αὕτη ἡμέρα ἢ περίοδος ἐτοιμασίας διότι διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς γνώσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, περεχομένης οὕτως εἰς πάντας τῆς εὐκαιρίας νὰ γευθῶσι τῆς ἐλευθερίας καὶ εὐμαρείας, πρὶν ἢ ἡ δεσποτεία τοῦ Χριστοῦ ἐγκαθιδρυθῆ, ὅπως ρυθμίση καὶ κανονίση τὸν κόσμον ἐν δικαιοσύνη, αἱ ρηθεῖσαι εὐλογίαι θὰ ἀποβῶδι βαθμιαίως δύνამις εἰς γείρας τοῦ ὄχλου, καὶ θὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐξέγερσιν τῶν λαῶν καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν

μονοπολικῶν Συνδικάτων καὶ λοιπῶν παρομοίων συνεταιρισμῶν, μετὰ τῶν ὁποίων θέλουσι καταπέσει ὡσαύτως καὶ πᾶσαι αἱ παροῦσαι κυρίαρχοι τῆς γῆς ἐξουσίαι, πολιτικαὶ τε καὶ ἐκκλησιαστικαί. Οὕτω δὲ ἡ παροῦσα περίοδος εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐτοιμασίας (μέσῳ τοιαύτης τινὸς ἀνατροπῆς) διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς ἀπ' αἰῶνων προσευχόμεθα.

Τὰ τελευταῖα τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ ἀποκαλοῦνται τὸ «Τέλος» ἢ «Συντέλεια» ὁ «Θερισμὸς» τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, ὡς ἀναγινώσκομεν ὅτι, **Ο ΘΕΡΙΣΜΟΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ** Αἰῶνός ἐστι. (Ματθ. ιγ'. 39). Εἰς τὸν προλεχθέντα γενικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ γεγονότα τῆς περιόδου ταύτης θέλομεν ἐπιστήσει συντόμως ἡδη ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἐπιφυλάσσοντες ἐν τοσοῦτῳ τὴν ἔκθεσιν τῶν εἰδικῶν τοῦ θερισμοῦ γνωρισμάτων εἰς τι τῶν ἐπομένων κεφαλαίων.

Καίτοι αἱ ἡμέτεραι πληροφορίαι, ἐξ ὧν καταδεικνύεται ἡ χρονολογία τῆς περιόδου ταύτης, χορηγοῦνται ἡμῖν ἐν τῇ προφητεῖᾳ τοῦ Δανιὴλ, γνωρίζομεν, ἐν τούτοις, ὅτι οὗτος οὐδὲν ἀπολύτως ἠνόησε περὶ ταύτης, ὡς ὁ ἴδιος λέγει, «Καὶ ἐγὼ ἤκουσα ἀλλὰ δὲν ἐνόησα» (Δανλ. ιβ'. 8.) Εἰς ἀπάντησιν δὲ τῶν ἐπιμόνων αὐτοῦ ἐρωτήσεων ἐλέχθη αὐτῷ ὅτι οἱ λόγοι ἐκεῖνο ἦσαν κεκλεισμένοι καὶ ἐσφραγισμένοι **μέχρι τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ**. Ἐπειτα, ὅθεν, ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν προφητείαν πρὸ τοῦ 1799 πρὶν δὲ ἀφήσωμεν τὸ ζήτημα θέλομεν ἀποδείξει ὅτι ἡ προφητεία ὑποδηλοῖ ὅτι αὕτη δὲν ἤθελεν ἀρχίσει νὰ κατανοῆται πρὸ τοῦ 1829, οὐδὲ ἀποβῆ πλήρης καὶ σαφῆς ἀποκάλυψις μέχρι τοῦ 1875.

Τὸ ΙΑ' κεφάλαιον τῆς προφητείας τοῦ Δανιὴλ ἀφιεροῦται εἰς τὰ ἀξιοσημεῖωτα γεγονότα τὰ μέχρι τῆς περιόδου ταύτης, τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ, ἐνῶ τὸ ΙΒ' κεφάλαιον ἐξακολουθεῖ πρᾶγματευόμενον ἀπὸ τῆς περιόδου ταύτης μέχρι τῆς Συντελείας τοῦ Θερισμοῦ. Οἱ μελετῶντες ἐπὶ τῶν προφητειῶν θὰ ἐπιστήσωσι βεβαίως τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ χρονολογία τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ παρέχεται ἡμῖν — τρόπου ὅλως ἀξιοσημεῖώτου διὰ τε τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ὀρισμοῦ τῆς χρονολογίας, ὡς ἐπίσης διὰ τὴν ἀπόκρυ-

πιν αὐτῆς μέχρι τοῦ πρὸς κατανόησιν αὐτῆς ὠρισμένου καιροῦ. Μετὰ τὴν εἰδικὴν δὲ καὶ τοιουτότροπον ἀναγραφὴν τοῦ χρονολογικοῦ τούτου σημείου ἐν τῷ ΙΑ΄. κεφαλαίῳ, ἄνευ ὑπομνήσεώς τινος ὀνόματος ἢ χρονολογίας, τὸ κεφάλαιον ΙΒ΄. παρουσιάζει τρεῖς χρονολογικὰς περιόδους, 1260, 1290, καὶ 1335 προφητικὰς ἡμέρας, αἵτινες προσεπιβεβαιουῖσι καὶ ἐπικυροῦσι τὸ τοῦ ΙΑ΄. κεφαλαίου μάθημα, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἐσχάτου Καιροῦ ἦν τὸ ἔτος 1799 μ.χ.

Καίτοι δὲ τὸ ΙΑ΄. Κεφάλαιον ἐφάπτεται τινων ἐκ τῶν μᾶλλον περιβλέπτων χαρακτήρων καὶ γεγονότων τῆς ἱστορίας, ὡς θέλομεν ἀποδείξει, ἐν τούτοις ἡ μαρτυρία αὐτοῦ διατελεῖ εἰσέτι ἐσφραγισμένη εἰς πλείστους ὄσους τῶν σπουδαστῶν τῆς προφητείας, διὰ τὸν λόγον ὅτι, τὸ **κεντρικὸν ἀντικείμενον** τῆς προφητείας, ἐξ οὗ πολὺ ἐξαρτᾶται, ἔσχεν ἤδη φαινομενικὴν τινὰ ἐκπλήρωσιν. Ὁ τρόπος δ' οὗτος τῆς συγκαλύψεως ἢ ἀποκρύψεως προφητείας τινος, μέχρις οὗ ὁ πρὸς πλήρη αὐτῆς ἀποκάλυψιν ὠρισμένος καιρὸς ἐπιστῆ, οὐδόλως τυγχάνει ἀσύνηθές τι. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ πεπεισμένοι ὑπῆρξαν τινες τῶν σπουδαστῶν τῆς προφητείας, κατὰ τὸ παρελθόν, ὅτι τὸ κεντρικὸν αὐτὸ ἀντικείμενον ἐξεπληρώθη ἤδη, ὥστε, εἰς μεταφράσεις τινὰς τῶν Γραφῶν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ἐν τῇ κοινῇ ἐκδόσει τῆς Ἀγγλικῆς μεταφράσεως, ἐν περιθωρίῳ τινὶ παραπομπῆ, ἀνέγραψαν, «Ἐξεπληρώθη κατὰ τὸ 171 μέχρι τοῦ 168 π. Χ». Τὸ χωρίον (Δανλ. ια΄. 31) ἔχει ὡς ἐξῆς: «Βραχίονες θέλουσιν ἐγερθῆ ἔξ αὐτοῦ, καὶ θέλουσι βεβηλώσει τὸ ἁγιαστήριον τῆς δυνάμεως καὶ ἀφαιρέσει τὴν παντοτεινὴν θυσίαν, καὶ στήσει τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως [ἢ τὸ ἐρημοῦν βδέλυγμα.]»

Προβάλλεται, ὅθεν, ἡ ἀξίωσις ὅτι ἡ προφητεία αὕτη ἐξεπληρώθη ἐπὶ τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, τοῦ Συρίου μονάρχου, ὁπότε οὗτος εἰσέβαλε βιαίως εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ κατέπαυσε τὴν θυσίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ναῶ, καὶ ἔστησεν ἐν αὐτῷ τὸ εἶδωλον τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἡ φαινομενικὴ αὕτη ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας ἐπαρκεῖ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν κοινῶν ἀναγνωστῶν, ἀρκουμένων νὰ πιστεύωσιν ὅ,τι λέγεται αὐτοῖς ἐπὶ τούτου συντελεῖ δ' ὥστε ν'

ἀποβάλλωσιν οἱ τοιοῦτοι πᾶν περὶ τῆς προφητείας περαιτέρω ἐνδιαφέρον, ὡς ἐκπληρωθείσης ἤδη κατὰ τὰ παρελθόν, καὶ μὴ ἐνεχούσης οὐδὲν δὲ αὐτοὺς εἰδικὸν ἐνδιαφέρον. Ὁ εἰλικρινῆς ὁμως τῶν Γραφῶν ἐρευνητῆς θὰ ἐπισιτήσῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὴν ἐν ἐδάφ. 14 πρόρρησιν, καθ' ἣν οἱ λυμεῶνες τοῦ λαοῦ τοῦ Δανιὴλ ἤθελον ὄντως ἀποπειραθῆναι νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὄρασιν (ἢ ἤθελον ἐκπληρώσει αὐτὴν φαινομενικῶς), ἀλλ' ὅτι ἤθελον ἀποτύχει ἐπὶ πλέον δ' ὅτι ὁ Ἐσχατος Καιρὸς εἶναι Καιρὸς ὠρισμένος (ἐδάφ. 35), καὶ ὅτι πλήρης καὶ ὀρθῆ τῆς ὀράσεως ἐξήγησις δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ μέχρι τότε. Ὁ τοιοῦτος συνεπῶς δὲν δύναται νὰ προσδοκᾷ ὀρθὴν τῆς προφητείας ἐξήγησιν ἐκ τοῦ παρελθόντος. Ἄλλ' οὔτε δύναται νὰ παρίδῃ ὁ ἐπιμελῆς τῶν Γραφῶν σπουδαστῆς τὸ γεγονός καθ' ὃ, ὁ Κύριος ἡμῶν, διακόσια ἔτη μετὰ τὴν ἀξιουμένην τῆς προφητείας ἐκπλήρωσιν, ἐπέστησεν ἡμῶν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῆς ἰδίας ἀκριβῶς προφητείας, καὶ εἶπεν ἡμῖν νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτῆς **μέλλουσαν**, εἰπὼν, «ὅταν ἴδητε [ἐν τῷ μέλλοντι] τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ἐστὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ» (Ματθ. κδ'. 3, 15). Προσέθεσε δὲ μάλιστα καὶ προειδοποιήσιν τινα ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅπως προσέχωμεν καὶ μὴ πλανηθῶμεν καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀληθὲς βδέλυγμα, εἰπὼν, «ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω».

Πεποίδαμεν ὅτι αἱ ἐν τῷ προηγηθέντι τόμῳ ἐκτεθεῖσαι μαρτυρίαι κατέστησαν σαφὲς τὸ γεγονός ὅτι τὸ μέγα Παπικὸν σύστημα εἶναι τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ὁποῖον ἐπὶ αἰῶνας διέφθειρε τὴν τε Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κόσμον ἐν ὀνόματι τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπὶ μακρόν, ἀληθῶς, διετέλεσεν «ἐστὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ» — ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. Δόξα τῷ Θεῷ διὰ τὸ προνόμιον ὃπερ ἔδωκεν ἡμῖν νὰ βλέπωμεν ἤδη σαφῶς τὰ βδελυκτὰ αὐτοῦ χαρακτηριστικὰ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὅπως ἐκφύγωμεν ἐξ ὄλων αὐτοῦ τῶν πλανῶν. Δόξα τῷ Θεῷ ὅτι αἱ ἡμέραι αὐτοῦ εἰσὶν ἠρσιθμημένοι, καὶ διότι κεκαθαρισμένον Ἁγιαστήριον (Δανλ. η'. 14) θέλει ταχέως ὑπερυψωθῆναι καὶ πλησθῆναι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην προβαίνομεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς προφητείας τοῦ ΙΑ΄ τεφ. τοῦ Δανιὴλ ἐν συνεχεῖ τάξει.

Τὸ ἐδάφιον 2 ἄρχεται μετὰ τῆς Μηδο-Περσικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ τέταρτος καὶ τελευταῖος τῆς ὁποίας μονάρχης ἦν Δαρεῖος ὁ Κοδομανός.

Ἦ «δυνατὸς βασιλεὺς» τοῦ ἐδαφ. 3 εἶνε Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, τῆς Ἑλλάδος, περὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἐπόμενον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Παγκοσμίου ἱστορίας τοῦ Willard θὰ ἀναγνωσθῆται ἐνδιαφέροντος.

«Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας», λέγει οὗτος, «εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀπέστειλεν διαταγὰς εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπαιτῶν νὰ τῷ προμηθεύσωσι ζωοτροφίας καὶ ἐπικουρίας διὰ τὸν στρατὸν του. Ὁ Ἰάδδος, ὁ τότε ἀρχιερεὺς, ἐπέστρεψεν αὐτῷ εἰς ἀπάντησιν τὴν πληροφορίαν ὅτι εἶχεν ὁμόσει πίστιν καὶ ὑποταγὴν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, καὶ ὅτι τὸν ὄρκον του τοῦτον δὲν ἤθελεν ἀθετῆσαι ἐφ' ὅσον ἔξει. Ὁ Ἀλέξανδρος τότε, ἅμα ὡς συμπλήρωσε τὴν πολιορκίαν τῆς Τύρου, ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ ὅπως ἐκδικηθῆ διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν ἄρνησιν. Πληροφορηθεὶς περὶ τῶν προθέσεων τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὢν ἀπολύτως ἀείσχυρος ἀφ' ἑαυτοῦ ν' ἀντεπεξέλθῃ κατ' αὐτοῦ ὁ ἀρχιερεὺς, ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ του, ἀνεβόησεν ἐπικαλεσθεὶς τὴν ἐξ οὐρανοῦ προστασίαν. Λαβὼν δὲ ὁδηγίας ἐν ὄραματι νυκτός, ἤνοιξε διαπλάτους τὰς πύλας τῆς πόλεως, καὶ ἔστρωσε τὴν ὁδὸν δι' ἀνθέων. Πειοβλη εἰς δὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἄμφια τοῦ Λευϊτικοῦ ἱερατείου, ἐξῆλθεν εἰς ψάντησιν τοῦ νικητοῦ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν ἱερέων λευκὰ ὠσαύτως ἐνδεδυμένων. Ὁ Ἀλέξανδρος, συναντήσας αὐτὸν, ἔκυψε καὶ προσεκίνησεν. Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ ἐκπλήκτου φίλου του, διατι νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἀρχιερέα αὐτὸς, τὸν ὁποῖον τόσοι ἄλλοι προσκυνοῦσιν, ἀπεκρίθη, «Δὲν προσκυνῶ αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τοῦ ὁποίου οὗτος εἶνε ὑπηρέτης. Τὸν ἐγνώρισα ἅμα ὡς εἶδον τὴν περιβολὴν του, ὅτι εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον εἶδον ἐν ὄραματι εἰς Μακεδονίαν, ὅποτε ἐμελέτων τὴν κατάκτησιν τῆς Περσίας οὗτος μὲ ἐβεβαίωσε τότε ὅτι ὁ Θεὸς του ἤθελε πορεύεσθαι πρὸ ἐμοῦ καὶ χαρίσει μοι ἐπιτυχίαν». Ὁ Ἀλέξανδρος τότε ἐνηγκαλίσθη τὸν ἱερέα, βαδίζοντα ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ εἰσῆλθεν οὕτως εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα, κατὰ τὸν μᾶλλον ἱεροπρεπέστερον τρόπον προσέφερε θυσίας ἐν τῷ ναῷ. Ὁ ἀρχιερεὺς τότε ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὴν προφητείαν τοῦ Δανιὴλ, καὶ ἠρμήνευθεν αὐτὴν προαποδειξας ὅτι τὸ Περδικὸν κράτος ἠθέλεν ἀνατραπῆ παρ' αὐτοῦ».

Καίτοι δ' ὁ Ἀλέξανδρος κατέκτησε τὸν κόσμον ἐν βραχυτάτῳ διαστήματι δεκατριῶν ἐτῶν, ἡ βασιλεία δὲν παρέμεινεν ὡς ἐνιαῖον ἔθνος εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ, μετὰ τὸν

θάνατόν του, ἀλλὰ διηρέθη μεταξὺ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ στρατηγῶν, καὶ κατεκερματίσθη ἐν γένει εἰς διάφορα τμήματα, ὡς ἀκριβῶς ἐκτίθεται εἰς τὸ ἐδάφ. 4.

Σημειώσατε ἐνταῦθα τὴν μεταξὺ τῆς προφητείας ταύτης καὶ τῆς ἐν Δανλ. η'. 3—9, 20—25 ὑφισταμένην ἀντιστοιχίαν. Ἐν τῇ προφητείᾳ ἐκείνῃ (Δανλ. η'.) μαρτυρεῖται ὅτι ἐκ μιᾶς τῶν διαιρέσεων τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου (παράβαλ ἐδαφια 8, 9 καὶ 21) ἤθελεν ἐξέλθει μικρὸν τι κέρας ἢ δύναμις, τὸ ὁποῖον ἤθελεν μεγαλυνθῆ καὶ ὑπερβολὴν τοῦτο δὲ παιδιῶδες ἀναφέρεται εἰς τὴν Ρώμην, ἣς ἀνυψώθη εἰς ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ ἀσημάντου ὑποτελοῦς χωρᾶς, τῆς ὁποίας οἱ πρόβουνοι ἔσπευδον ν' ἀναγνωρισῶσι τὴν Ἑλληνικὴν κυριαρχίαν, καὶ ἀποτελέσωσιν μέρος τῆς Αὐτοκρατορίας εἰς τοὺς πόδας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἢ Ρώμην ἀνυψώθη βουδμιαίως εἰς κυριαρχὸν ἢ ἴδια.

Ἡ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἐκτιθεμένη ἱστορία εἰς Δανλ. η'. 9, 10, ἀφηγείται μετὰ μεγαλειέρας λεπτομερείας εἰς τὸ Κεφάλαιον 5—19. Εἰς τὴν λεπτομερῆ αὐτὴν ἀφήγησιν, ἡ Αἴγυπτος ὀνομάζεται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Νότου ἐνῶ οἱ Ἕλληνες, καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ρωμαῖοι, οἱ διαδεχθέντες αὐτοὺς εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἢ τὸ νέον ἐκ τῆς Ἑλλάδος κέρας, ὀρίζονται ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βορρᾶ. Συνυφασμένη μεταξὺ τούτων, καὶ συνδεομένη ποτὲ μὲν μετὰ τοῦ ἐνόου ἄλλοτε δὲ πάλιν μετὰ τοῦ ἄλλου, εὐρίσκειται ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ—τοῦ λαοῦ τοῦ Δανιὴλ—εἰς τὴν τελικὴν μακαριότητα καὶ εὐλογίαν τοῦ ὁποίου ὁ Δανιὴλ πέποιθεν, συμφώνως πρὸς τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Εἶναι ἀνιαρὸν καὶ ἀνωφελὲς τὸ ν' ἀναδράμη τις εἰς τὰς διαφόρους λεπτομερείας τῆς ἱστορίας τούτης, περὶ τῶν μεταξὺ τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐπισυμβάντων διαπληκτισμῶν, μέχρι τοῦ 17ου ἐδαφίου τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὴν Κλεοπάτραν, τὴν Βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Ἀφοῦ δὲ πάντες συμφωνοῦσι μέχρι τοῦ σημείου τούτου, ἐν παρίσταται ἀνάγκη νὰ ἀναδράμωμεν περαιτέρω.

Ἀπὸ τοῦ 18ου ἐδαφίου, οἱ ἀξιῶντες ὅτι τὸ ἐδάφιον 31 ἀνα-

φέρεται εἰς Ἀντίοχον τὸν Ἐπιφανῆ ἑξακολουθοῦσι νὰ ἐφαρμόζωσι τὴν προφητείαν ὡς πραγματευομένην περὶ τῶν μικροερίδων καὶ μαχῶν τῶν μεταξὺ τοῦ Σελεύκου. Φιλοπάτορος, Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, μέχρι τέλους τοῦ κεφαλαίου, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι, προδήλως, συνήθειζον νὰ τὴν ἐφαρμόζωσιν. Οἱ Ἰουδαῖοι, συνεχίζοντες τὴν τοιαυτὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐπὶ τοῦ ιβ' κεφαλαίου, ἐδικαιοῦντο νὰ ἀρύωνται ἐκ ταυτησὶς ἰσχυροὺς λόγους ὅπως προσδοκῶσι ταχεῖαν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Μεσσίου οὕτω δὲ καὶ ἀναγνώσκομεν ὅτι κατὰ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν «ἄποσ ὁ λαὸς ἦν προσδοκῶν» αὐτὸν καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἀπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ ζυγοῦ ἀπελευθέρωσίν των Ἀπὸ τοῦ 18ου ἔδαφ ὁμῶς, ἡμεῖς, οἱ διορῶντες τὸ πραγματικὸν «βδέλυγμα», ἀποχωριζόμεθα αὐτῶν, καὶ ἐννοοῦμεν τὴν προφητείαν ὡς ἀπλῶς πραγματευομένην περὶ διαπρεπῶν τινῶν προσώπων μέχρι τοῦ Παπισμοῦ ἀκολουθῶς, ὡς ἀφορῶσαν καὶ φανδύαζουσαν αὐτὸν πρὸς τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα, διερχομένη μέχρι τέλους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διωγμῶν, καὶ σημεῖον οὔσαν τὴν χρονολογίαν ταύτην διὰ λεπτομεροῦς ἀφηγήσεως τῶν ἀφορῶντων ἓνα ἐκ τῶν μᾶλλον περιβλέπτων χαρακτήρων τῆς ἱστορίας — Ναπολέοντα τὸν Βονοπάριον.

Ἄλλὰ, πρὸς τί, ἤθελέ τις ἐρωτήσῃ, ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς εἰδικῆς μεθόδου τῶν προηγουμένων ἐδαφίων εἰς περιγραφὴν μόνον περιβλέπτων χαρακτήρων τῆς ἱστορίας, Ἀπαντιῶμεν ὅτι, ὁ τρόπος οὗτος ὑπῆρξεν ἀνεκὰθεν μέρος τῆς τοῦ Θεοῦ μεθόδου περὶ τὸ ἀποκρύπτειν καὶ τηρεῖν ἐσφραγισμένην τὴν προφητείαν. Ἐκτὸς τούτου, τὰ πάντα ἐν ταῖς προφητείαις διετάχθησαν οὕτω πως ὥστε νὰ μὴ προσκόψη ὁ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ Χριστοῦ ἔλευσιν. Ἐὰν πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι εἴκοσιν ὄλων αἰώνων ἐξετίθεντο οὕτως, ὡς ἡ εἰς τὰ ἐδάφια 3 μέχρι 17 τοῦ ὑπὸ ἐξέτασιν κεφαλαίου διαλαμβανομένη προφητεία, τὸ τοιοῦτον ἤθελεν εἶσθαι μακρὸν ἔργον καὶ ὀχληρὸν, καὶ πέραν πάσης ἀντιλήψεως ἤθελε δὲ παράσχει εἰς τε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὴν ἀρχέγονον Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἰδέαν τινα περὶ τῆς διαρκείας τοῦ χρόνου τοῦ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ τοῦτο ὁμῶς δὲν ἦτο καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Θεοῦ.

Προβαίνοντες, ὄθεν, εἰς τὴν ἐξέτασιν: τὰ ἐδάφια 17 — 19 ἐννοοῦμεν ὡς ἐφαρμοζόμενα εἰς τὸν χρόνον καὶ τὰ συμβεβηκότα καθ' ἃ ἤκμασαν ὁ Μάρκος Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα. ὁπότε ὁ Ἀντώνιος ἔπεσε, καὶ ἡ Αἴγυπτος (« ὁ βασιλεὺς τοῦ Νότου») κατεπόθη ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τὸ ἐδάφιον 20 ἐφαρμοζόμεν εἰς τὸν Αὐγουστον Καίσαρα, ὅστις διέπρεψε διὰ τὴν σοιτηματικὴν αὐτοῦ εἰσπραξιν μεγάλων φόρων παρὰ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν ὑποτελῶν ἔθνῶν, καὶ ἡ ἐπιβολὴ φόρων παρὰ τοῦ ὁποίου, ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ τοῦ τότε πεπολιτισμένου κόσμου, ἀναφέρονται ἐν τῇ Γραφῇ ἐν σχέσει πρὸς τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν. (Λουκ. β'. 1.) Τὸ ἀναγραφόμενον ἐν τοῖς χωρίοις αὐτοῖς ὅτι «ἐξῆλθε δάγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην», ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ εἰς Δανλ. ια'. 20 λεγόμενα, ὅτι «Θέλει σηκωθῆ ὑράνος (ἢ κατὰ ἄλλην μετάφρασιν «εἰσπράττων φόρους»), ὅστις θέλει κάμει νὰ παρέλθῃ ἡ δόξα τοῦ Βασιλείου». Καὶ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ χωρίου ἐπίσης ἐφαρμοζέται ἐπακριβῶς διότι ἡ περίοδος τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος σημειοῦται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς ἡ μᾶλλον ἔνδοξος ἐποχὴ τῆς Μεγάλῃς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, καὶ καλεῖται «ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς Ρώμης».

Ἔτερα πάλιν μετάφρασις τοῦ χωρίου 20 ἔχει ὡς ἐξῆς: «Καὶ ἀντ' αὐτοῦ θέλει σηκωθῆ τις ὅστις θέλει κάμει τὸν εἰσπράτιοντα τοὺς φόρους, νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἐνδόξου γῆς τῆς βασιλείας.» Τοῦτο δὲ φαίνεται ὡς ἐφαρμοζόμενον εἰδικῶς εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ συντελεῖ ὥστε τὸ χωρίον νὰ προσαρμόζηται ἐπακριβῶς εἰς τὰ ἐν Λουκᾶ ἀναγραφόμενα. Ἀμφότεραι, ἐν τούτοις, αἱ ἐφαρμογαὶ αὐταὶ εἰσιν ὀρθαί: Ἦτο ἡ ἔνδοξος ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, καθ' ὃν χρόνον εἰσπράκτορες ἐξαπεστάλησαν νὰ διέλθωσι τὴν γῆν τῆς Παλαιστίνης—τὴν ἔνδοξον γῆν τῆς βασιλείας. Σημειωτέον δ' ἐπὶ πλέον ὅτι ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος ἦτο ὁ πρῶτος ἡγεμῶν ὁ εἰσαγαγὼν εἰς τὸν κόσμον συστηματικὴν φορολογίαν.

Περὶ τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ ἄρχοντος ἀναγινώσκομεν περὶ ῥαπέρω ὅτι— «Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις θέλει ἀφανισθῆ, καὶ οὐχὶ ἐν ὀργῇ, οὐδὲ ἐν μάχῃ». Περὶ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἀ-

ναγράφεται ὅτι ἀπέθανεν ἡσυχον θάνατον, ἐνῶ ὁ προκάτοχος αὐτοῦ, καὶ οἱ ἐπὶ αὐτοῦ διάδοχοι εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐξουσίαν, ἀπέθανον πάντες βίαιον θάνατον. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἔλαβε χώραν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὁπότε ἔκαμεν ὥστε «ὁ εἰσπράτιων τοὺς φόρους νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἐνδόξου γῆς τῆς βασιλείας».

Τὸ χωρίον 21 περιγράφει προσφυῶς τὸν Τιβέριον Καίσαρα, τὸν διάδοχον τοῦ Αὐγούστου: «Καὶ ἀντὶ αὐτοῦ θέλει σηκωθῆ ἔξουθενημένος τις, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θέλουσι δώσει τιμὴν βασιλικὴν ἀλλὰ θέλει ἐλθεῖ εἰρηνικῶς, καὶ κυριεύσει τὸ βασίλειον ἐν κολακείαις». Ἄς παραθέσωμεν δ' ἐνταῦθα τὸ τίνι τρόπῳ ἢ περὶ Τιβερίου ἱστορικὴ ἀφήγησις συμφωνεῖ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ προφήτου.

Ὁ ἱστορικὸς White λέλει: «Ὁ Τιβέριος ἦν πενήτηκοντα ἕξ ἐτῶν ἡλικίας ὁπότε ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἐπιτηδευόμενος μεγάλῃν ἀπροθυμίαν ν' ἀναλάβῃ ἐφ' ἑαυτὸν τὰς σπουδαίας τοῦ θρόνου φροντίδας.... Ἀρθέντος ἤδη παντὸς περιορισμοῦ, ὁ τύραννος ἀφῆκεν ἐλευθέραν καὶ ἀχαλίνωτον ἐνέργειαν εἰς τὰ ἀπάνθρωπα καὶ κτηνώδη αὐτοῦ πάθη».

Ὁ δὲ Willard ἱστορεῖ:

Κατ' ἀρχὰς οὗτος ὑπεκρίνετο φαινόμενος ὅτι διοικεῖ μετριοπαθῶς. ἀλλὰ τὸ προσωπεῖον κατέπεσε ταχέως... Ἡ Σύγκλητος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν μεταβιβάσει πάντα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ λαοῦ εἶχεν ἐξουτελισθῆ, καὶ οὕτω δουλοπρεπῶς ἐπεκύρωσε πάσας τὰς πράξεις του, καὶ προσέφερε τὸν λιβανωτὸν τῆς διηγεκοῦς κολακείας εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις ἐπλήρωσε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν δι' αἵματος. Ὑπὸ τὴν διοίκησιν λοιπὸν τοῦ χαμερπεστάτου τούτου τῶν ἀνθρώπων ἔλαβε χώραν ἡ σταύρωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν».

Αἱ εἰκόνες αὗται προσαρμόζονται ἐπακριβῶς εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ προφήτου, καὶ προεπικυροῦνται ἐπὶ πλέον ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἔδαφιου—22. «Καὶ οἱ βραχίονες τοῦ κατακλύζοντος θέλουσι [πάντες οἱ ἐναντιούμενοι] κατακλυσθῆ ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ θέλουσι συντριφθῆ καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ἄρχων τῆς διαθήκης». Ἡ τελευταία αὕτη διακήρυξις φαίνεται προφανῶς ὑπαινισσομένη τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, ὅστις, ὡς ἀνωτέρω ἀνεγράφη ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ, ἐσταυρώθη,

βασιλεύοντος τοῦ Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος αὐτὸν Πιλάτου, τοῦ Ρωμαίου Διοικητοῦ τῆς Ἰουδαίας, καὶ παρὰ Ρωμαίων στρατιωτῶν.

«Καὶ μετὰ τὴν συμμαχίαν τὴν μετ' αὐτοῦ [τῆς Συγκλήτου ἀναγνωρισάσης αὐτὸν ὡς αὐτοκράτορα] θέλει φέρεσθαι δολίως διότι θέλει ἀναβῆ, καὶ ὑπερισχύσει μετὰ ὀλίγου λαοῦ. [Ὁ Τιβέριος διωργάνωσε τὴν Πραιτωριανὴν Φρουραν, κατ' ἀρχὰς ἐκ 10,000 ἀνδρῶν, ἣν μετὰ ταῦτα ἐδιπλασίασεν. Ὁ «ὀλίγος οὗτος λαός», ὡς σωματοφυλακὴ τοῦ ἡγεμόνος, παρέμενε διαρκῶς ἐν Ρώμῃ καὶ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος. Δι' αὐτῆς οὗτος κατεπίτησε τὸν λαὸν καὶ τὴν Σύγκλητον, κατήργησε τὰς δημοσίας ἐκλογὰς, συνελεύσεις κλπ.] Θέλει ἔλθεῖ μάλιστα εἰρηρικῶς ἐπὶ τοὺς παχυτέτους τόπους τῆς ἐπαρχίας καὶ θέλει κάμει ὅ,τι δὲν ἔκαμον οἱ πατέρες αὐτοῦ, οὐδὲ οἱ πατέρες τῶν πατέρων αὐτοῦ θέλει διαμοιράσει μετὰ αὐτῶν διάρπαγμα, καὶ λάφυρα, καὶ πλοῦτη καὶ θέλει μηχανευθῆ τὰς μηχανὰς αὐτοῦ κατὰ τῶν ὀχρωμάτων, καὶ τοῦτο μέχρι καιροῦ». — Ἑδάφια 23, 24.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ τε Αὐγούστου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ ἦν νὰ διατηρῶσιν εἰρηρικῶς τὴν ἐπὶ τῶν προγενεστέρως ἀποκτηθειῶν κτήσεων κυριαρχίαν των, ἢ νὰ ἐπιδιώξωσι διὰ κατακτήσεων περαιτέρω προσθήκας ὅπως δ' ἐξασφαλίσωσι ταύτην, ἢ πολιτικὴ αὐτῶν συνίστατο εἰς τὸ νὰ διαιρῶσι τὰς κτήσεις αὐτῶν κατὰ ἐπαρχίας, καὶ διορίζωσιν ἐφ' ἑκάστης ἐξ αὐτῶν τοπάρχας, μετὰ ἐξουσίας καὶ κύρους, καὶ τῶν ὁποίων ἢ διατήρησις ἐν τῷ τοιοῦτῳ ἀξιῶματι ἐξηρητῆτο ἐκ τῆς τηρήσεως τῆς τάξεως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις των, τῆς πρὸς τοὺς Καίσαρας ἀφοσιώσεως των, καὶ τῆς παρ' αὐτῶν προθύμου εἰσπράξεως τῶν φόρων. Οὗτοι δὲν ἐπεδίωκον πλέον, ὡς πρότερον, τὴν πολιτικὴν τῆς δηώσεως καὶ λαφυραγωγῆσεως τοῦ κόσμου, ἀπλῶς ὅπως μεταφέρωσι τὰ λάφυρα ὡς τρόπαια εἰς Ρώμην. Διὰ τῆς διπλωματικῆς ταύτης πολιτικῆς, «μηχανευόμενοι» οὕτω «μηχανὰς» ἢ τεχνάσματα, ἢ Ρώμῃ ἤδη ἐκυριάρχει ἐπὶ τοῦ κόσμου τελειώτερον καὶ μετὰ μεγαλειτέρου γοήτρου ἢ ὅποταν αἱ στρατιαὶ αὐτῆς; ἐξεστράτευον τῆδε κακεῖσε.

Δέον νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι καίτοι ἡ προφητεία ἐξειδίκευσεν οἰονεῖ, καὶ ἐν ταῖς περιπτώσεσι τοῦ τε Αὐγούστου καὶ Τιβερίου σχεδὸν ἐξητομίκευσε ἢ διέστειλεν ἀτομικῶς τὴν ἀφήγησιν, ἐν τούτοις τοῦτο δὲν ἐγένετο εἰμὴ ὡς μέσον πρὸς τινα σκοπὸν. Ὁ δὲ ἐπιδιωκόμενος αὐτὸς σκοπὸς ἦν ὅπως σημειωθῇ ὁ χρόνος τῆς μεταβιβάσεως τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ρώμην, ἀπὸ τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τῶν ἀντιπροσωπευόντων τέσσαρα τμήματα τῆς αὐτοκρατορίας ἐκείνης (τὰ «τέσσαρα κέρατα» τοῦ Ἑλληνικοῦ «τραγου», τὰ μνημονεύόμενα εἰς Δανιήλ ἢ 8), εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, ἧτις κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, καὶ πρότερον ἀπετέλει μέρος τῆς Ἑλλάδος. Οἱ τέσσαρες οὗτοι στρατηγοὶ, οἵτινες διεδέχθησαν τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, σημειοῦνται οὐχ' ἥτιον εὐκρινῶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἢ ἐν τῇ προφητείᾳ. Ὁ ἱστορικὸς † ἐπὶ τούτου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία κατειμήθη ἤδη εἰς τέσσαρα μέρη, ἑκάστου μέρους ἀπονεμηθέντος καὶ εἰς ἓνα ἐκ τῶν στρατηγῶν. οἵτινες ἀπετελεσαν τὸν μεταξὺ τῶν συνασπισμὸν. Ὁ Πτολεμαῖος ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ τῆς Αἰγυπτου πραγματικὴν κυριαρχίαν Ὁ Σέλευκος τὴν ἐπὶ τῆς Συρίας καὶ Ἀνω Ἀσίας. Ὁ Αὐσίμαχος τὴν ἐπὶ τῆς Θράκης καὶ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ μέχρι Ταυρου, ὁ δὲ Κάσανδρος ὡς μερίδα αὐτοῦ ἔλαβε τὴν Μακεδονίαν.

Εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ κράτους κατανομὴν ἡ Ἰταλία ἀνῆκεν εἰς τὸ τμήμα τοῦ Κασάνδρου, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ βόρειον τοῦ κράτους διαμέρισμα, τὸ ὀριζόμενον ὡς «Βασιλεὺς τοῦ Βορρᾶ», ἐνῶ ἡ Αἰγυπτος ἀπετέλει τὸ νότιον διαμέρισμα ἢ τὸν «Βασιλεῖα τοῦ Νότου». Ἡ Ρωμαϊκὴ ἐπιρροὴ ἐν τούτοις ὑπερίσχυεν ὀλονέν, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Σελεύκου, τοῦ Αὐσιμάχου καὶ Κασάνδρου ἀρχικῶς κατεχόμενον ἔδαφος καθυπετάχθη τμηματηδὸν εἰς τὴν Ρώμην, ἧτις ἀπετέλει μέρος τοῦ βορείου διαμερισματος, ἀπομεινάσης μόνον τῆς Αἰγύπτου, τοῦ νοτίου δηλ. διαμερισματος. Ὁ Βασιλεὺς οὗτος τοῦ νότου, ἡ Αἰγυ-

* Ἡ μεταξὺ τῶν τεσσάρων τούτων διανομὴ τοῦ κράτους ἀναφέρεται ἐν Δανιήλ η'. 8. καὶ ια'. 4, 5.

† Παγκόσμιος Ἱστορία Willard, σελ. 100.

πιος, καθυπετάχθη εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ βορείου διαμερίσματος, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, εἰς τὰς ἡμέρας τῆς Κλεοπάτρας, τοῦ Ἀντωνίου καὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ἐν μέρει μὲν διὰ διαθήκης τοῦ πατρὸς τῆς Κλεοπάτρας, ὅστις, ἀποθανὼν ἐνῶ τὰ τέκνα αὐτοῦ ἦσαν εἰσέυ ἀνήλικα, ἀφῆκε τὸ κράτος ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωμαϊκῆς Συγκλήτου, ἐν μέρει δὲ πάλιν συνεπείᾳ ἥτις του Μάρκου Ἀντωνίου. Ἐπί τινα ὁμῶς χρόνον «ὁ Βασιλεὺς τοῦ Νότου», ἡ Αἴγυπτος, διετέλεσε πράγματι τόσον τελείως ἰσχυρὰ ὅσον καὶ ὁ «βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ», ἡ Ρώμη. Οἱ ἱστορικοὶ λέγουσιν ἡμῖν ὅτι αὕτη «ἀπειτέλει τὸ μεγαλειότερον ἐμπορικὸν ἔθνος ἐκ τῶν τότε ἀκμαζόντων», ὅτι αὕτη εἶχε «33,000 πόλεις», καὶ ὅτι τὸ ἐτήσιον αὐτῆς εἰσόδημα «ἀνήρχετο εἰς 14,800 τάλαντα ἀργύρου», ἧτοι εἰς ὑπὲρ τὰς 100,000,000 φράγκων.

Κατανοήσαντες ἅπαξ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς προφητείας, δὲν ὀφείλομεν βεβαίως ν' ἀπεκδεχώμεθα λεπτομερεῖς προσωπικὰς πληροφορίας περὶ τῶν μοναρχῶν τῶν εἰρημένων κρατῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὀρισμοῦ «Βασιλεὺς τοῦ Βορρᾶ» δέον νὰ ἐννοῶμεν τὸν ἐκπροσωποῦντα τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ διὰ τοῦ «Βασιλέως τοῦ Νότου» τὸν ἐκπροσωποῦντα τὸ κράτος τῆς Αἰγύπτου. Μετὰ τὴν διασάφησιν ταύτην προβαίνομεν πάλιν εἰς τὴν μελέτην τῆς προφητείας.

Ἐδάφ. 25ον. «Καὶ θέλει διεγείρει [ἡ Ρώμη] τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν [τὴν τόλμην] αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου [τῆς Αἰγύπτου] μετὰ δυνάμεως μεγάλης, καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει ἐγερεθῆ εἰς πόλεμον μετὰ δυνάμεως μεγάλης καὶ ἰσχυρᾶς σφόδρα πλὴν δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ σταθῆ, διότι θέλουσι [δολίως] μηχανευθῆ μηχανὰς [σχέδια] κατ' αὐτοῦ».

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 30 π.χ., ὁπότε ὁ Αὐγούστος Καῖσαρ κατέστησε τὴν Αἴγυπτον Ρωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, οὐδεμίᾳ ἐχθροπραξίᾳ ἐπισυνέβει μετὰ τῶν δύο χωρῶν, μέχρις οὗ ἡ βασίλισσα Ζηνοβία, ἀπόγονος τῆς Κλεοπάτρας, περὶ τὸ 269 μ.χ. ἀντεποιήθη καὶ ἀνέλαβε τὴν βασιλείαν. Ἡ βασιλεία αὐτῆς ὁμῶς ὑπῆρξε βραχεῖα, τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Αὐρηλίου νικήσαντος αὐτὴν κατὰ τὸ 272 μ.χ. Ὁ ἱστορικὸς ἀναφέρει

περὶ ταύτης ὡς ἐξῆς: «Ἡ Συρία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Μικρὰ Ἀσία ἀνεγνώρισαν τὴν ἐξουσίαν τῆς Ζηνοβίας, βασιλίσης τῆς Παλμύρας». Ἀλλ' αὕτη εἶχε ν' ἀντιπαλαίῃ κατὰ τῶν ἀνωτέρω δυνάμεων τῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς στρατηγικῆς δεξιότητος τοῦ πρώτου στρατάρχου τοῦ αἰῶνος. Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ Αὐρῆλιος περὶ αὐτῆς γράφει, λέγων. «Ὁ Ρωμαϊκὸς λαὸς ὁμιλεῖ μετὰ περιφρονήσεως περὶ τοῦ πολέμου, ὃν διεξάγω κατὰ μιᾶς γυναικός. Ἀλλ' οὗτοι οὐδὲν γνωρίζουσι περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς φήμης τῆς Ζηνοβίας. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὰς πολεμικὰς αὐτῆς παρασκευὰς καὶ τὴν ἀπεγνωσμένην αὐτῆς τόλμην». Ο Φίρμος, ὁ σύμμαχος τῆς Ζηνοβίας ἐν Αἰγύπτῳ, κατειροπώθη τάχιστα καὶ ἐθανατώθη ὁ δὲ Αὐρῆλιος ἐπέστρεψεν εἰς Ρώμην κάτοχος πολλῶν τιμῶν καὶ πλούτου μεγάλου, ὡς καὶ περιγράφεται εἰς τὸ ἐδάφ. 28. — «Τότε θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ μετὰ μεγάλου πλούτου, καὶ ἡ καρδιά αὐτοῦ θέλει εἰσθαι κατὰ τῆς διαθήκης τῆς ἁγίας καὶ θέλει ἐνεργῆσαι [διάφορα κατορθώματα] καὶ θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ».

Εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ὁποίου συνεσώρευσε πλούτου, σημειώσατε τὴν ἐπομένην περικοπὴν περὶ τῆς διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς Ρώμης θριαμβευτικῆς αὐτοῦ πορείας, ὡς ἀφηγεῖται ταύτην ὁ ἱστορικὸς Γίββων:

«Ὁ πλοῦτος τῆς Ἀσίας, τὰ ὄπλα καὶ αἱ σημαῖαι τῶν ἠττημένων ἐθνῶν, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ σκευὴ καὶ ἐνδυμασίαι τῆς Συρίας Βασιλίσης, εἶχον διατεθῆ ἐν ἀκριβεῖ συμμετρίᾳ ἢ ἐντέχνῳ ἀταξίᾳ,..... Ἡ ὠραία μορφή τῆς Ζηνοβίας ἐφέρετο δεσμία διὰ δεσμῶν χρυσοτεύκτων. Εἰς δοῦλος ὑπεβάσταξε τὴν χρυσοῦν ἄλυσιν, ἣτις περιεκύκλου τὸν τράχηλόν τῆς, αὐτὴ δ' ἰδίᾳ ἐσῦρευτο σχεδὸν λιπόθυμος ὑπὸ τὸ δυσβάστακτον βᾶρος τῶν κοσμημάτων. Πεζῇ δὲ προεπορεύετο αὐτὴ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἄρματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἤλπιξέ ποτε διτι ἤθελεν εἰσελθεῖ εἰς τὰς πύλας τῆς Ρώμης.»

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν δῆλωσιν τοῦ προφήτου, ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἡ καρδιά του θέλει εἰσθαι ἐναντίον τῆς διαθήκης τῆς ἁγίας [τοῦ Χριστιανισμοῦ], ὁ Mosheim λέγει.

«Ὁ Αὐρῆλιος, καίτοι ἀμέτρως δεδομένος εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν, καίσαυρον τρέφων ἀποστροφὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, οὐδὲν ἐν τούτοις ἐπενόησε μέσον πρὸς βλάβην αὐτῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τεσσάρων ἐτῶν. Κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τῆς βασιλείας του ὅμως, εἴτε ἐξ ἰδίας αὐτοῦ προ-

λήψεως, εἴτε ὑπὸ τοῦ φανατισμοῦ τῶν ἄλλων ὑποκινούμενος, παρεσκευάσθη πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν: Καὶ, ἐὰν ἐπέξει, τοσοῦτον ἀπάνθρωποι καὶ θηριώδεις ἦσαν αἱ διαθέσεις του, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἐπηρεασθῆ παρὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν θαυμασιῶν τῶν θεῶν, ὥστε ὁ διωγμὸς αὐτοῦ θὰ ὑπερέβαινε κατὰ τὴν ὠμότητα πάντα ἄλλον τῶν προανηθέντων τοιούτων. Πρὶν ὅμως τὰ διατάγματά του φθάσωσιν εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας ἐδολοφονήθη, καὶ συνεπῶς ὀλίγοι μόνον Χριστιανοὶ ὑπέφερον ὑπ' αὐτὸν διὰ τὴν εὐσέβειάν των.» *

Τὸ διωκτικὸν αὐτὸ πνεῦμα κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξεδηλώθη μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ ἐκ τῆς κατακτισεως, ὡς διαλαμβάνεται καὶ ἐν τῇ προφητείᾳ. Ὁ Αὐρήλιος ἐλάτρευε τὸν ἥλιον, τὴν δὲ κατὰ τῆς Ζηνοβίας νίκην του τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἥλιον ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν μάχην ἐπορεύθη εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ ναόν, τὸν εἰς τὸν ἥλιον ἀφιερωμένον, ὅπως ἀναγνωρίσῃ οὕτω τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδειχθεῖσαν εὐνοίαν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Χριστιανοὶ δὲν ἔκρινον τὸν ἥλιον ἀντικείμενον ἄξιον λατρείας, ὑποτίθεται ὅτι ἡ ἄρνησις αὐτῶν εἰς τὸ νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν λατρείαν ταύτην τοῦ ἥλιον παρώργισεν αὐτὸν εἰς τὴν αἰφνιδίαν καὶ βιαίαν ἐναντίον αὐτῶν καταφοράν.

Ἐδάφιον 26ον. «Καὶ οἱ τρώγοντες τὰ ἐδέσματα αὐτοῦ θέλουσι συντρίψει αὐτὸν, καὶ τὸ στράτευμα αὐτοῦ θέλει πλημμυρήσει, καὶ πολλοὶ θέλουσι πέσει πεφονευμένοι». Ὁ Αὐρήλιος ἐδολοφονήθη παρὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατηγῶν. Ὁ στρατὸς αὐτοῦ ἠὺδοκῆθη, καίτοι πολλοὶ ἐφονεύθησαν.

Τὸ 27ον ἐδάφιον ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τὴν Ρώμην καὶ Αἴγυπτον, ἀλλ' εἰς δύο βασιλεῖς ἢ δυνάμεις ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Αὐτοκρατορίᾳ — εἰς τὴν βαθμιαίως θνήσκουσαν Αὐτοκρατορικὴν δύναμιν, καὶ τὴν ἡρέμως προβάλλουσαν εἰς τὴν ζωὴν καὶ φιλοδοξίαν Κληρικὴν ἐξουσίαν. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἐπέδιδωξε νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἑτέραν διὰ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἰδιοτελεῖς σκοπούς, καίτοι ἀρνούμενη τὰ τοιαῦτα σχέδιά τῆς. Τὸ χωρίον λέγει: «Αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων τούτων τῶν βασιλέων θέλουσιν εἶσθαι ἐν τῇ πονηρίᾳ, καὶ θέλουσι λαλεῖ ψεύδη ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ ἀλλὰ τοῦτο δὲν θέλει [τότε] εὐδοκίμη-

* Ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τόμος Β'. σελ. 101.

σει, ἐπειδὴ ἔτι τὸ τέλος θέλει εἶσθαι ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ, [ἢ ἐν ἄλλῳ καιρῷ] Ἡ, ὅπως ἐκφράσωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ρητοῦ μάλλον σαφῶς, περίοδος τις ἐκ 1260 ἐτῶν εἶχεν ὀρισθῆ παραὰ Θεοῦ ὡς ἡ διάρκεια τῆς καταδιωκτικῆς ἐξουσίας τῆς Παπwsύνης συνεπῶς ὁ μεταξὺ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ Κλήρου σύνδεσμος ἢ ἔνωσις δὲν ἠδύνατο νὰ «εὐδοκιμήσῃ» τότε διότι τὰ 1260 ἔτη, ἀπὸ τῆς χρονολογίας ἐκείνης ὑπολογιζόμενα, ἤθελον φέρει «τὸ τέλος» πολὺ τάχως ἀνάγκη ὄθεν νὰ ἀνασταλῆ αὕτη ἢ ἀναβληθῆ καὶ ἐπιτραπῆ νὰ ἐπεισέλθῃ βαθμιαίως σὺν τῇ παρακμῇ τῆς αὐτοκρατορίας ἐν Ἰταλία. Εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας βλέπομεν τὰ δι' ἐξουσίαν καὶ δύναμιν δολοπλοκίας τῶν Χριστιανῶν Ἐπισκόπων ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ οἱ δὲ αὐτοκράτορες συνεζήτησαν προδήλως τὸ πρᾶγμα ἐπὶ πολὺ ἂν δηλ. δὲν θὰ ἦτο ἐπωφελές δι' αὐτοὺς ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν νέαν θρησκείαν καθ' ἣ δὲ φαίνεται ὁ Κωνσταντῖνος ἔθετο εἰς ἐφαρμογὴν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ὅ,τι οἱ ἄλλοι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥτιον εἶχον διανοηθῆ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Κωνσταντῖνος ἐκωλύθη ὑπὸ τῶν διαθέσεων τοῦ λαοῦ εἰς τὸ νὰ φέρῃ εἰς πέρας καὶ τόσον τάχως ὅσον ἐπεθυμεῖτο ἔνωσιν τῶν δυνάμεων Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας.

Τὰ ἐδάφια 29 καὶ 30 κρίνομεν ὡς παρένθεσιν, παρεμβληθεῖσαν ὅπως ἀποκρυβῆ πρὸς καιρὸν ἢ ἔννοια τῆς προφητείας διὰ τῆς διακοπῆς τῆς σειρᾶς τῆς ἀφηγήσεως, καὶ πιστευομεν ὅτι ἀναφέρονται εἰς μακρὰν τότε ἀπέχουσαν καὶ μέλλουσαν τινα σύγκρουσιν μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς Αἰνύπτου. Οὐδεμία περωτέρω σήραξις ἠδύνατο νὰ συμβῆ μεταξὺ τούτων ἐκτὸς μιᾶς καὶ αὕτη ἤθελεν ἀκριβῶς λάβει χωρὰν εἰς «τὸν ὠρισμένον καιρὸν» — τὸν ἔσχατον καιρὸν, εἰς τὸ 1799. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον θὰ ἀφήσωμεν πρὸς σιγμῆν, τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐδαφίων αὐτῶν μέχρι οὗ ἔλθωμεν εἰς τὴν μελέτην τῆς μεταξὺ αὐτῶν τελευταίας μάχης, ὡς λεπτομερῶς ἐκτίθεται περὶ ταύτης εἰς τὰ ἐδάφια 40 — 45.

Τὸ 31ον ἐδάφιον συνεχίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ 27ου ἐδαφίου, καὶ θεωροῦμεν αὐτὸ ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὴν μάλλον εὐδο-

κιμήσασαν καὶ ἐπιτυχοῦσαν ἐκ τῶν δύο τούτων δυνάμεων ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ αὐτοκρατορίᾳ — τὸν Παπισμόν. Παρακολουθήσασα ἡ προφητεία τὴν ἱστορίαν δι' ὄλων τῶν περιφανῶν ἡγεμόνων ἀτομικῶς μέχρι τοῦ Λύρηλιου, καὶ εἰσαγαγοῦσα ἡμᾶς εἰς τὰς ἀνταγωνιζομένας ἀλλήλας κυριαρχίας — τὴν πολιτικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν — ἧτις ἀνεδείχθη ἀμέσως μετὰ ταῦτα, ὅ, τι δεικνύεται ἡμῖν ἀκολουθῶν εἶναι ἡ ἐπικράτησις τοῦ Παπισμοῦ, ὁ χαρακτήρ καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, ὡς ταῦτα σχετίζονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, — τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἐξουσίας παριστωμένης ὡς ἐνὸς βασιλέως ἢ μιᾶς δυνάμεως, μηδόλως λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ποικίλων καὶ διαδεχθέντων ἀλλήλους παπῶν ἢ κεφαλῶν αὐτῆς. Γνωρίζομεν ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχόντων συναγωνισμῷ ὁ Παπισμὸς ἀνεδείχθη νικητὴς ἢ δὲ προφητεία ἀναφέρει. «Βραχιονες θέλουσι ἐγερθῆ ἔξ αὐτοῦ [ἢ, ἰσχυροὶ θέλουσι ἐγερθῆ ἔξ αὐτοῦ — μετάφρασις Young], καὶ θέλουσι βεβηλώσει τὸ ἁγιαστήριον τῆς δυνάμεως, καὶ ἀφαιρέσει τὴν παντοτεινὴν θυσίαν, — καὶ στήσει τὸ βδέλιγμα τῆς ἐρημώσεως».

Τοῦτο δὲ ἐρμηνεύομεν ὡς ἐννοοῦν ὅτι, καίτοι οὔτε ἡ ἐκκλησιαστικὴ οὔτε ἡ πολιτικὴ ἐξο δία ἐπέτυχον εἰς τὸ νὰ καταβροχθίσωσιν ἡ μία τὴν ἄλλην, ὡς πρὸς καιρὸν ἐφάνη ἐνδεχόμενον, ἐν τούτοις ἠγέρθησαν «ἰσχυροὶ», οἵτινες ἐβεβηλώσαν τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς ἀμφοτέρων τῆς πολιτικῆς κυβερνήσεως ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἀληθοῦς θρησκείας. Τὸ ἁγιαστήριον τῆς δυνάμεως, ὁ ἱερὸς περίβολος τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς εἶχε παραδώσει πρὸς καιρὸν εἰς τὰ ἔθνη, εἰς τὰς βασιλείας τοῦ παρόντος κόσμου, ὑπενομεύθη παρὰ τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἵτινες ἐδίψων διὰ κοσμικὴν πρόσκαιρον ἐξουσίαν, καὶ οἵτινες ἐπεδίωξαν διὰ πάντοτε τεχνάσματος τὴν ἀπόκτησιν πολιτικῆς ἐξουσίας, ὅπως προαγάγωσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ αὐτῶν σχέδια τὸ δὲ ἁγιαστήριον τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον Αὐτοῦ κατοικητήριον — ἡ ἐκκλησία, ἐβεβηλώθη καὶ ἐξηυτελιόθη διὰ τῶν ἐπιμόνων προσπαθειῶν καὶ ἀγώνων «τῶν ἰσχυρῶν» αὐτῶν, ὅπως ἀποκτήσωσιν ἐξουσίαν μετὰ τῶν πολιτικῶν ἀρχόντων, ἀριθμητικὴν δ' ὑποστήριξιν καὶ ἐπιρ-

ροὴν παρὰ τοῖς λαοῖς. Αὕτη ἦν ἡ Παπωσύνη ἐν ἐμβρυώδει καταστάσει, βυσσοδομοῦσα νὰ ἐγκαταστήσῃ ἑαυτὴν ἐν ἐξουσίᾳ ὡς ἱερατικὴν αὐτοκρατορίαν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ παραξενευθῶμεν διὰ τοὺς φίλαρχοι καὶ «ἰσχυροὶ» οὗτοι, περιφρονήσαντες τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον προβλέπει περὶ τῆς ἐν τῷ παρόντι ὑποταγῆς ἡμῶν εἰς «τὰς ὑπερεχούσας ἀρχὰς» (αἵτινες ἐτάχθησαν παρὰ Θεοῦ διὰ τὴν παροῦσαν ἡμῶν δοκιμασίαν καὶ τὴν προπαρασκευὴν ἡμῶν διὰ τὴν μέλλουσαν ἀνύψωσιν εἰς ἐξουσίαν, δόξαν καὶ ἐπικυριαρχίαν τοῦ κόσμου), καὶ ἀποφασίσαντες νὰ βασιλεύσωσιν, εἰ δυνατόν, πρὸ τοῦ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὠρισμένου καιροῦ, ἀπεμακρύνθησαν ἐπὶ τοσοῦτον τῆς πρὸς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἁρμονίας, ὥστε ἀπώλεσαν τὴν οὐσίαν αὐτὴν καὶ τὸν πυρῆνα τῆς ἀληθείας, κρατήσαντες μόνον τὴν μορφὴν, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον. Ἐν τῶν μᾶλλον ἀποφασιστικῶν διαβημάτων τῆς ἀποστασίας ἦν «νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν παντοτεινὴν θυσίαν». Τὸ κατακόρυφον τοῦτο σημεῖον τοῦ πνευματικοῦ ἐκφυλισμοῦ, τοῦ ἐκπροσωπομένου εἰς τὰς περὶ Μειτουσιώσεως καὶ Ἀναιμάκτου θυσίας διδασκαλίας τῆς Ρώμης, ἀναφέρομεν ἀπλῶς καὶ μόνον ἐνταῦθα, ἀφίνοντες τὴν πληρεστέραν αὐτοῦ ἐξέτασιν εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐπομένων κεφαλαίων, ὡς σχετιζομένου μετὰ τινος ἄλλης προφητείας. Ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς ὀλεθρίας καὶ βλασφημίας αὐτῆς πλάνης, ὁ Θεὸς ὀνομάζει τὸ σύστημα τοῦτο ὡς βδέλυγμα ἢ δὲ ἐπακολουθήσασα ἀνύψωσις τοῦ συστήματος τούτου εἰς ἐξουσίαν καὶ ἀρχὴν ἀναφέρεται ἐνταῦθα ὡς, «τὸ στήσιμον τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως». Πόσον προσηκόντως ἀπέκτησε τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ Παπωσύνη, καὶ εἰς ὁποῖον βαθμὸν φθοροποιὰ ὑπῆρξεν ἡ ὀλεθρία αὐτῆς ἐπιρροή, μαρτυρεῖται σαφῶς ὑπὸ τῆς ἱστορίας τῶν «σκοτεινῶν αἰώνων», ἀμυδρὰς μόνον γραμμὰς τῆς ὁποίας παρεθέσαμεν εἰς τὸν προηγούμενον τόμον.

Ἐδάφιον 32ον. «Καὶ τοὺς ἀνομοῦντας εἰς τὴν διαθήκην θέλει διαφθεῖρει ἐν κολακείαις». Ὅσοι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ παρέλιπον νὰ συμμορφωθῶσι καὶ ζήσωσι συμφώνως πρὸς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου διαθήκην των ἔπιπτον εὐχερῆς λεία καὶ ἔρμαιον εἰς τὰς κολακείαις, τιμάς, τίτλους, κλπ., τὰ προ-

βαλλόμενα εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς Παπικῆς ἱεραρχίας, ἅμα ὡς αὕτη ἤρξατο ἀποκιῶσα ἐπιρροήν. Καίτοι δὲ πολλοὶ ὑπεχώρησαν εἰς τὴν πλάνην, δὲν ὑπεχώρησαν ὁμῶς καὶ πάντες, διότι ἀναγινώσκομεν ὅτι, «ὁ λαὸς ὁμῶς, ὅστις γνωρίζει τὸν Θεὸν αὐτοῦ, θέλει ἰσχυσεῖται κατορθῶσει. Καὶ οἱ συνετοὶ μεταξὺ τοῦ λαοῦ θέλουσι διδάξει πολλούς». Οὕτως ὄθεν καὶ καταδεικνύεται εἰς τὸ Δανιήλ η΄. 11—14, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔμελλε νὰ διχασθῆ εἰς δύο ἀξιοσημειώτους τάξεις, διακρινομένης ἐν τῷ κεφαλαίῳ αὐτῷ ὡς τὸ ἁγιασθένιον καὶ τὸ στράτευμα: ἡ μία τῶν τάξεων τούτων διαφθαρεῖσα διὰ τῶν κολακευτικῶν τιμῶν τοῦ κόσμου, παρέβη τὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ διαθήκην τῆς ἐνῶ οἱ τῆς λοιπῆς τάξεως ἐνισχύθησαν πράγματι διὰ τῶν διωγμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἢ πρὸς τὸν Θεὸν πιστότης των ἐξέδηκεν αὐτοὺς. Μεταξὺ τῶν τῆς δευτέρας αὐτῆς τάξεως ὑπῆρχόντινες, οἵτινες κατενόουν τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, καὶ ἐδίδασκον τοὺς πιστοὺς ὅτι οὕτως ἦν γεγραμμένον ἐν ταῖς Γραφαῖς, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος, ἢ ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἀνομίας, ἤθελε προκύψει ἐκ μεγάλης τινὸς ἀποστασίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τὰ πλήθη καὶ ἡ ἐξουσία ἦν εἰς χεῖρας τῶν ἐγκαταλειψάντων τὴν διαθήκην, οἵτινες ἐγένοντο ἐν μετὰ τῆς αὐτοκρατορίας οἱ δὲ ὀλίγοι πιστοὶ ἤρξαντο καταδιωκόμενοι — καταζητούμενοι, φυλακίζόμενοι, τυραννούμενοι, βασανιζόμενοι καὶ παραδιδόμενοι εἰς ἑκατοντάδων εἰδῶν ἐπονείδιστον θάνατον, ὡς εὐκρινῶς μαρτυροῦσιν αἱ σελίδες τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς προελέχθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ προφήτου, ὅστις λέγει, «Πλὴν θέλουσι πέσει διὰ ρομφαίας, καὶ διὰ φλογός, δι' αἰχμαλωσίας καὶ διὰ λαφυραγωγίας πολλῶν ἡμερῶν», — [Ἐνταῦθα πάλιν ἑτέρα παρένθεσις παρεισάγεται, ἢ τοῦ ἔδαφ. 34 καὶ μέρους τοῦ 35] — «ἕως τοῦ ἐσχάτου καιροῦ, διότι καὶ τοῦτο, [εἶναι μέλλον] «θέλει γείνει ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ». Ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἤθελεν ἐξακολουθήσει ὁ τοιοῦτος διωγμὸς δὲν ἀναγράφεται ἐνταῦθα, εἰμὴ μόνον ὅτι θέλει λήξει ὡς διωρίσθη, εἰς τὸν Ἐσχάτον Καιρὸν. Ἐξ ἄλλων, ἐν τούτοις, Γραφῶν μανθάνομεν ὅτι ὁ χρόνος οὗτος ἦν περίοδος ἐκ 1260 ἐτῶν, ἧτις ἔληξε κατὰ τὸ ἔτος 1799 μ. Χ., ἧτις χρονολογία

σημειοῦται περιφανῶς ὑπὸ τε τοῦ Δανιὴλ καὶ τοῦ συγγραφέως τῆς Ἀποκαλύψεως ὡς ἐπίσης καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἐδάφια 34ον, 35ον: «Καὶ δταν πέσωσι, θέλουσι βοηθηθῆ μικρὰν βοήθειαν». Ἡ πλήρης περίοδος τῆς ἐξουσίας τοῦ διώκτου [τῆς Παπwsύνης], τὰ 1260 ἔτη, δὲν ἤθελον λήξει πρὸ τοῦ 1799 ἀλλὰ πρὶν τοῦ τέλους τῆς περιόδου ταύτης ὁ Θεὸς παρέσχε μικρὰν βοήθειαν, μέωφ τοῦ κινήματος τῆς Μεταρρυθμίσεως, τὸ ὁποῖον, καίτοι κατ' ἀρχὰς ἠϋξήσε μᾶλλον τὸν διωγμὸν, μετὰ ταῦτα ὁμως ἔδωκεν ἀνακούφισιν καὶ προσιασίαν εἰς τοὺς πίπτοντας διὰ τὴν εἰς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ πισιότητά των. Ἡ Μεταρρύθμισις προέλαβε τὴν πλήρη ἐξάλειψιν τῆς ἀληθείας ἐκ τοῦ κόσμου. Πλήν. φεῦ, μετὰ τῆς μικρᾶς βοηθείας ἐπανῆλθον καὶ πάλιν οἱ «κόλακες».

Ἄμα ὡς ὁ διωγμὸς ἤρξατο κατευναζόμενος ὁ ἐχθρὸς κατέφυγεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἴδιον σιτραιτήγημα, διὰ τοῦ ὁποῖου πρότερον εἶχεν ἐπιτύχει νὰ διαφθείρη καὶ ἐξευτελίση τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως ὑπερισχύση ἤδη κατὰ τῶν κινήματων τῆς μεταρρυθμίσεως. Βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἤρξαντο ἀποδίδοντες τιμὰς καὶ τίτλους εἰς τοὺς Διαμαρτυρομένους, καὶ ἐνούμενοι μετὰ τοῦ Διαμαρτυρισμοῦ τοῦτο δὲ ἤγαγεν εἰς σοβαρὰ κατὰ ἀποτελέσματα καὶ ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς διαθήκης, ὡς ἀναγινώσκομεν: «Πολλοὶ ὁμως θέλουσι προστεθῆ εἰς αὐτοὺς ἐν κολακείαις. Καὶ ἐκ τῶν συνειτῶν [ἡγέται, μεταρρυθμισταί, διδάσκαλοι, οἵτινες ἠδυνήθησαν νὰ διδάξωσι πολλοὺς περὶ τῶν πλανῶν τοῦ Παπισμοῦ] θέλουσι πέσει, διὰ νὰ δοκιμασθῶσι [οἱ ὀλίγοι πιστοὶ] καὶ νὰ καθαρισθῶσι καὶ νὰ λευκανθῶσιν».

Ἀκολουθοῦντες τὴν περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς προφητείας, εὐρίσκομεν ὅτι, ὡς τὰ προηγούμενα ἐδάφια περιγράφουσι ἐμφαντικῶς τοὺς πρωτεύοντας χαρακτῆρας, τοὺς περιφανῶς συνεχομένους μὲ τὴν μεταβίβασιν τῆς κοσμοκρατορίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀκολουθῶς εἰς τὴν Ρώμην, καὶ ἐξ αὐτῆς πανούργως, βαθμιαίως, καὶ λαθραίως εἰς τὴν Παπwsύνην, ὡς δύναμιν προκύψασαν ἐκ τῆς πολιτικῆς Ρώμης, — οὕτως ἐπίσης, δταν φθάνη εἰς τὸ μᾶλλον σπουδαιότατον σημεῖον τοῦ ν'

ἀναγράφῃ ποῦ ἡ Παπικὴ κυριαρχία ἔπαυσεν ὑπάρχουσα, * λογικῶς ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀναμένωμεν διὰ τὸ Ναπολέον, ὁ πρωτίτως πρὸς τὴν μεταβολὴν ταύτην συνδεόμενος χαρακτήρ, ἤθελε παρουσιασθῆ περιβλεπτός ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ τοῦτο, ἐπίσης, οὐχὶ διὰ περιγραφῆς τινος τῆς προσωπικῆς αὐτοῦ ἐμφανίσεως, ἀλλὰ δι' ἀναγραφῆς τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ χαρακτηριστικῶν, ἀκριβῶς ὡς ὑποδεικνύονται ἐν τῇ προφητείᾳ ὁ τε Αὐγουστος καὶ ὁ Τιβέριος Καῖσαρ. Τοιαύτην δὲ ὄντως περιγραφὴν καὶ εὐρίσκομεν ἐν ταῦθα τὸ δὲ στάδιον τοῦ Ναπολέοντος Βονοπάρτου ἀνταποκρίνεται ἐπακριβῶς πρὸς τὴν περιγραφὴν ταύτην. Τὰ χωρία 31—35 περιγράφουσι τὸν Παπισμὸν, τὰς πλάνας καὶ τὰ βδελύγματα αὐτοῦ, τὴν Μεταρρύθμισιν μετὰ τῆς «μικρᾶς αὐτῆς βοήθειας», ἧτις μ' ὄλον τοῦτο ἀπέβη σχετικῶς ἀποτυχία, ἔνεκα τῶν ὡς ἐλέγχθη κολακειῶν τὰ χωρία δὲ ταῦτα μεταφέρουσιν ἡμᾶς μέχρι τοῦ «Ἐσχάτου Καιροῦ,» καὶ δεικνύουσιν ἡμῖν διὰ, μεθ' ὄλην τὴν παρασχεθεῖσαν μικρὰν βοήθειαν, τινὲς ἤθελον πέσει διὰ διωγμῶν ἕως τοῦ «Ἐσχάτου Καιροῦ», οὔτω δὲ καὶ συνέβη. Εἰς πάσας τὰς εἰς τὸν Παπισμὸν ὑποκειμένας χώρας — τὴν Ἰσπανίαν, Γαλλίαν, κλπ. — ὁ διωγμὸς ἐξηκολούθησε διὰ τῆς τρομερᾶς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, μέχρις οὗ κατεπαύθη ἀποτελεσματικῶς ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος.

---

* Εἶναι μᾶλλον ἀρμόδιον νὰ εἴπωμεν διὰ τὴν Παπικὴν κυριαρχίαν παρῆλθεν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Καθότι, μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, ἡ ἐξουσία τῆς Ρώμης ἐπὶ κρατῶν καὶ ἡγεμόνων, (ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἐδάφους ἐν Ἰταλίᾳ) ἦτο μᾶλλον ὀνομαστικὴ τοιαύτη καὶ οὐχὶ πραγματικὴ. Δέον ὡσαύτως νὰ μὴ λησμονῶμεν διὰ μέχρι τοῦ χρόνου τούτου, ἡ Γαλλία, ἐξ ὄλων τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, ὑπῆρξεν ἡ πιστότατα ὑποκειμένη εἰς τὴν Παπικὴν ἐξουσίαν. Οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, καὶ ἡγεμόνες, καὶ εὐγενεῖς καὶ ὁ Γαλλικὸς λαὸς ἐν γένει, ἦσαν ἐκεῖνοι οἵτινες ὑπήκουον προθυμότατα εἰς τὰ κελεύσματα τῶν παπῶν—οἵτινες καὶ διωργάνωσαν σταυροφορίας, μετέβαινον εἰς πολέμους, κλπ., κλπ., ὑπέεικοντες εἰς τὰς παπικὰς διαταγὰς, καὶ οἵτινες ἐχρημάτισαν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ἀφωσιωμένοι τῇ Παπῶσυνῃ, ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέψωσιν εἰς οὐδὲνα Διαμαρτυρόμενον νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς μετὰ τὰς σφαγὰς τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Οὐδὲν ἔθνος, ἐπομένως, ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ τοιοῦτον ἔκτακτον καὶ καταστρεπτικὸν πλήγμα κατὰ τοῦ Παπισμοῦ ὡς τὸ Γαλλικόν.

Ἐπονται ἀκολούθως τὰ χωρία, ἐν οἷς περιγράφεται ὁ Ναπολέων, τὸ ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας χρησιμοποιοῦν ὄργανον ὅπως κατασυντρίψῃ τὴν ἰσχὺν τοῦ Παπιομοῦ, καὶ ἀρχίσῃ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ, ὅπερ θέλει λήξῃ εἰς πλήρη αὐτοῦ καταστροφὴν, μέλλουσιν νὰ ἐπιτελεσθῇ βραδύτερον, ὡς εἶναι γεγραμμένον, «**Ὁν ὁ Κύριος Ἰησοῦς καταργήσει τῆ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ**» — Β'. Θεσσαλ. β'. 8.

Τὸ δημόσιον στάδιον τοῦ Ναπολέοντος Βονοπάρτου, ὅστις καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἀκόμη ἀνωμολογεῖτο ὡς «ἄνθρωπος ἔχων προορισμὸν τινα», εἰκονογραφεῖται τόσον εὐκρινῶς διὰ τῶν προφητικῶν δηλώσεων ὥστε νὰ δύνηται τις νὰ ὀρίσῃ μετὰ θεικότητος «τὸν ὠρισμένον καιρὸν». Ἐὰν δὲ καταδείξωμεν ὅτι τὰ ἐν τῇ παρουσίᾳ προφητεία ἀναφερόμενα γεγονότα συμφωνοῦσι πρὸς τὸ στάδιον τοῦ Ναπολέοντος ἐν τῇ ἱστορίᾳ, δυνάμεθα ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς χρονολογίας μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος, μεθ' τῆς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἢ τοῦ Τεβερίου, ἢ τῆς Κλεοπάτρας, — οἷτινες περιγράφονται ὡς εἶδομεν, εἰς τὰ χωρία 17, 20 καὶ 21. Τὸ στάδιον τοῦ Ναπολέοντος, ἐν τῷ φωτὶ τῆς προφητείας, ἐσημείωσε τὸ ἔτος 1799 μ. Χ. ὡς τὸ τέλος τῶν 1260 ἐτῶν τῆς Παπικῆς ἐξουσίας, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς περιόδου, ἣτις καλεῖται «**Ὁ Ἐσχατος Καιρὸς**». Ἡ προφητικὴ αὐτοῦ περιγραφὴ ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἐδάφιον 36ον. «**Καὶ ὁ βασιλεὺς θέλει κάμει κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ, καὶ θέλει ὑψωθῆ, καὶ μεγαλυνθῆ ὑπεράνω πάντος θεοῦ, καὶ θέλει μεγαλορρημονήσει κατὰ τοῦ θεοῦ τῶν θεῶν, καὶ θέλει εὐημερεῖ ἕωσοῦ συντελεσθῆ ἡ ὀργή-διότι τὸ ὠρισμένον θέλει γείνει**». Ὁ Ναπολέων δὲν ἦτο βασιλεὺς, ἀλλ' ὁ ὄρος βασιλεὺς εἶνε γενικὸς σημαίνων ἰσχυρὸν ἄρχοντα. Οὗτος ἔκαμεν, ἰσως, τόσον σχεδὸν «κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ» ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ἄνθρωπος ὅστις ποτὲ ἔζησεν ἦτο δὲ διάσημος διὰ τὴν ἰδιογνωμοσύνην καὶ ἀποφασιστικότητά του, δι' ἧς κατενίκησεν ἀνυπερβλήτους σχεδὸν δυσκολίας. Ὅπως προσηκόντως κατανοήσωμεν τὸ ἀνωτέρω ἐδάφιον, δεόν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ λέξις «**θεὸς**» σημαίνει «**ἰσχυρός,**» καὶ ὅτι, ταύτης συχνάκις γίνεται χρῆσις ἐν

ταῖς Γραφαῖς ἐν σχέσει πρὸς βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ὡς ἐν τῷ παρόντι ἔδαφίῳ: «**Θεοῦ τῶν Θεῶν.**» * Ἡ λέξις «**Θεῶν**» ἀναφέρεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς ἄρχοντας, βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἡ δὲ ἔκφρασις, «**θεοῦ τῶν θεῶν**» ἢ ἄρχοντος τῶν ἀρχόντων, ἀναφέρεται εἰς τὸν Πάπαν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀνεγνώρισάν τινα ὡς ἀνώτερον ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, ἀλλ' ὁ Ναπολέον δὲν ἀνεγνώρισεν οὐδένα τοιοῦτον. Οὗτος ἐκέκμητο ἰδίαν αὐτοῦ θέλησιν καὶ ἴδια σχέδια, τὰ ὁποῖα συνίσταντο εἰς τὸ νὰ ὑψώσῃ ἑαυτὸν ὑπεράνω παντὸς ἄλλου ἄρχοντος. Καὶ πρὸς αὐτὸν ἀκόμη τὸν «**θεὸν τῶν θεῶν**» (δηλ. τὸν ἄρχοντα τῶν ἀρχόντων—τὸν Πάπαν) ἀπηυθύνετο κατὰ θανατάσιόν τινα τρόπον, ἐπιτάσσων αὐτῷ ὑποταγὴν ὡς πρὸς ὑπηρέτην αὐτοῦ, κατὰ τρόπον ὅστις συνειτάραξε τοὺς δεισδαίμονας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς παπικῆς ἱεραρχίας. Καὶ, ὡς ἐνταῦθα διακηρύττεται, εὐημέρησε μέχρις οὗ ἐπετέλεσε τὴν ἀποστολὴν του, καταμαστιγώσας τὸν Παπισμὸν καὶ κατασυντρίψας τὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν διανοιῶν τῶν λαῶν. **Εἰς ἀπόδειξιν τούτου παραθέτομεν ἐκ τῆς ἱστορίας * * τὰ ἑξῆς:**

«**Καθ' ὃν χρόνον οἱ κοσμικοὶ ἡγεμόνες, οἵτινες εἶχον συνομολογήσει συνθήκας μετὰ τῶν Γάλλων, ἐνέμενον εἰς αὐτὰς καλῆ τῇ πίστει, καὶ ἐπλήρωνον τοὺς συμπεφωνημένους ἐράνους, ὁ Μεγαλειότατος Ποντίφηξ ἔφωρᾶτο ἔνοχος ἀφρονεσιότητος παραβάσεως τῶν ἀναληφθεισῶν ὑποχρεώσεών του. Περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ἱερέων, οἵτινες ἦσαν οἱ μόνοι αὐτοῦ σύμβουλοι, ὁ Πάπας κατέφυγε πρὸς διέξοδον εἰς τὰ παλαιὰ αὐτοῦ μέσα τῶν τεχνασμάτων καὶ εὐσεβῶν δολιοτήτων καὶ, συνέπῳς, μεγάλαι προσπάθειαι κατεβλήθησαν ὅπως τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων ἐξαφθῶσι καὶ ἐξεγερθῶσι κατὰ τῶν Γάλλων... Οἱ ἱερεῖς ἰσχυρίζαντο διὰ τὸ οὐρανὸς εἶχε τέλος ἐπεμβῆ, καὶ μετὰ θετικότητος ἐβεβαίουν διὰ διάφορα θαύματα ἔλαβον χώραν εἰς διαφόρους ἐκκλησίας πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἀγίας καθολικῆς πίστεως τῆς Παπικῆς ὑπεροχῆς, μαρτυροῦντα τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ τῶν Γάλλων. Ὁ Βονοπάρτης ἀντιληφθεὶς διὰ τοιαύτη ἦν ἡ ἔπαρσις τῆς Ρωμαικῆς Αὐλῆς, καὶ διὰ πᾶσαι αἱ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης προσπάθειαι του ἀπέβαινον ἀνωφελεῖς, ἔλαβεν ἄμεσα διαβήματα ὅπως ἐπαναφέρῃ «τὴν Αὐτοῦ Ἀγιότητα» εἰς τὰς φρένας του.**

«**Διέταξε τότε τὸν Στρατηγὸν Βίκτωρα νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὸ Παπικὸν ἔ-**

* Ἴδε Χαραυγὴ Χιλιετηρίδος τόμος Β'. σελ. 314 καὶ 315.

** Ἐκστρατεῖαι τοῦ Ναπολέοντος, σελ. 89, 95, 96.